

Джордж Байрон

Прометей¹

1. Стихотворението е публикувано заедно с поемата „Шилънският затворник“ през 1816 г. и е тематично свързано с нея. В трактовката на Байрон Прометей е не толкова създател и благодетел на хората, извор на творческо вдъхновение, колкото символ на титаничното и гордо страдание, на несъкрусимия човешки дух. В този смисъл той се приближава до Байроновия герой, вечния бунтар и богоборец Каин. Бел. ред.

I

Титане, вечно жив, за чийто взор
на смъртността терзанията гленни,
в действителната им печал видени,
не бяха унизителен позор,
с какво ли тази жал те награди?
С безмълвна горест в болните гърди,
с веригата, орела и скалата,
и мъката на гордия в душата,
която ще притиска зъб о зъб,
дори и да се задуши от скръб,
та само в миг самотен да въздъхне,
но тъй, че да не чуят на небето,
и ще се крие в себе си, дордето
гласът ѝ най-подир без ек заглъхне.

II

Титане, твоят труден жребий бе
борбата между воля и страдание –
в безсмъртието вечно изтезание!
И тъй неумолимото Небе
и на Съдбата глухото тиранство,
Ненавистта, която с постоянство
твори в безсмислената си забава
нештата, за да ги унищожава,
отказаха ти даже и смъртта.
Твой беше дарът клет на вечността,
за който ти достоен се показа –
от тебе Зевс изтръгна не молба,
а само гръмотевични закани
от пъкъла на живите ти рани.
Ти бе прозрял в суровата съдба,
но даже и сега не му я каза,
стаил присъда в своето мълчание,
а той в напразното си разкаяние
така се разтрепери, че едва
сам мълниите си не изгърва.

III

О, грях божествен – ти донесе лек
За мъката световна и понечи
с напътствени добросърдечни речи
да укрепиш разумния човек.
Но и след страшното си поражение
чрез силата на своето търпение
и с тази устойчивост, и с отпора
на гордия си Дух, все тъй висок,
и на Земя и Небеса след спора
оставяш ни един велик урок:
самият ти си символ, знак тържествен
за нашата съдба и Верен избор;
човекът, като теб почти божествен,
е ручей мътен, но от бистър извор –
Затуй, макар и не дотам добре,
сам ориста си може да прозре:
страдание, безкрайна съпротива,
тъга несподелена, саможива,
а срещу тях, на всички скърби равен,
Духът му, годен да стои изправен,
и твърдата му воля, и умът –
той, който в изпитните ще съгледа
наградата за стръмния си път,
та да ликува в дързостта си бледа
и да превърне Гибелта в Победа.

1816

КРАЙ

© Александър Шурбанов, превод от английски

George Byron
, 1816

Сканиране: NomaD, 2008
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2008

Публикация

Джордж Гордън Байрон
Слънце на безсънните
Стихотворения
Английска. Първо и второ издание
Литературна група – ХЛ. 04/9536675331/5559-11-88

Предговор: Александър Шурбанов

Подбор: Любен Любенов

Превод: Григор Ленков, Любен Любенов, Цветан Стоянов, Александър Шурбанов,

Евгения Панчева, Николай Бояджиев

Бележките са от: Юлия Стефанова

Рецензент: Александър Шурбанов

Съставител: Любен Любенов

Редактор: доц. Юлия Стефанова

Редактор на издателството: Владимир Левчев

Художник: Иван Кьосев

Художник-редактор: Николай Пекарев

Технически редактор: Ставри Захариев

Коректор: Евгения Джамбазова

Дадена за набор октомври 1988 г. Подписана за печат януари 1989 г. Излязла от печат
март 1989 г.

Формат 70/90/32. Печатни коли 11. Издателски коли 6.42. УИК 6.97. Цена 1,28 лв.

Печат: „Георги Димитров“, София

Издателство „Народна култура“, София, 1988

Ч 820–1

THE WORKS OF LORD BYRON

Publisher by A. and W. Galignany Paris, 1822

THE POETICAL WORKS OF LORD BYRON

Lock & Co. Limited London, Melbourn and Toronto

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6687>]